

เกี่ยวก้อย

บทที่ 3

ฉันมาอยู่ที่นี้ทำไมกัน... ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี้.....

คำถามเดิมๆ กลับมาวนเวียนอยู่ในหัว มันเป็นคำถามจำเจที่ ผุดขึ้นมาในเวลาทีเปลวและเมื่อว่าเหว่ เจียบเหงา

แปลกจัง คนอื่นๆ จะเหงาเมื่อต้องอยู่คนเดียว แต่สำหรับฉัน แม้แต่ในเวลาที่มีผู้คนมากมายแวดล้อม ฉันก็รู้สึกเดียวดายเสมอ

“เธอมันแปลกคน เหมือนใครเขาซะเมื่อไหร่”

นั่นคือคำจำกัดความตัวตนของฉัน บางคนพูดซ้ำๆ บางคนก็ แฝงความเกลียดชังเปิดเผย เมื่อก่อนฉันไม่สนใจหรอกว่าคนอื่นๆ คิด ยังไง ใครจะรู้สึกยังงัยกับฉันก็ช่างปะไร ฉันเป็นของฉันอย่างนี้ และ ก็จะเป็นอย่างนี้ต่อไป ใครจะทำไม

แต่พอมารู้จักกับ นางสาวกฤตยา มนตรี ฉันก็เริ่มสนใจเรื่องนี้ ขึ้นมา บังก็รู้สึกยังงัยกับฉัน เธอชอบฉันจริงหรือ เธอจริงใจหรือว่า แกล้งทำ ก็พวกลูกเศรษฐีผู้ดีมีเงินที่มีเพื่อนๆ รวยๆ แวดล้อม จะมา สนใจใยดีอะไรกับหมาหัวเน่า คนไม่มีพ่อไม่มีแม่ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า

ฉันจำวันแรกที่เห็นบังก็ได้ดี... เธอคงเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ใน หมู่บ้านคนรวยข้างในถนนซอยซึ่งมีทางเข้าออกหลายทาง หน้าใส ผิวสวย ดูเป็นลูกผู้ดีมีเงิน เสื้อผ้ากระเป๋ารองเท้าไม่ไช่ของที่กองขายถูกๆ รถคันเล็กหรูที่เธอขับก็ไม่ไช่อะไรที่ฉันจะกล้าฝันถึง ฉันคงไม่สนใจ... ถ้าบังก็จะไม่ไช่คนที่ซื้อสนิท มองโลกสวยใสซึ้งยิ่งเต็มเปี่ยมด้วยความ รักและเมตตาปานนั้น

ก็วันนั้น แคล่ลูกหมาขี้เรื้อนตัวหนึ่งที่เธอขับรถเบียดขามันจนมัน ส่งเสียงร้องเอ็งๆ ลั่นถนน เธอก็เป็นเด็อดเป็นร้อน หน้าซีดตัวสั่นน้ำหู น้ำตาจะพาลไหล ถามหาเจ้าของให้่วนวาย

มดแดง เห็นภาพที่ฉันเห็น หัวเราะเยาะเสียงกร้าว

“พวกผู้หญิงหน้าโง่..! เสียแรงขับรถโก้แต่สมองตีบปัญญาอ่อน ดูซิ หมามันก็ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย ดัดจริตทำเป็นเด็อดเป็นร้อน ไปได้”

แล้วอีกไม่กี่วันต่อมา บังก็ก็มาซื้อของที่ร้าน หน้าใสผิวสวย สะอาดเอี่ยมทั้งตัวอย่างเคย ฉันเกิดความรู้สึกดีๆ อย่างที่นานๆ จะเกิด กับใครสักที่ขึ้นมา ก็เลยพูดคุยด้วย บังก็คงชอบฉันเหมือนกัน เพราะว่า ถึงกับชวนให้ฉันไปทำงานที่บ้าน

พอฉันเล่าให้มดแดงฟัง มดแดงก็พรั่งพรูคำพูดแรงๆ ออกมา เช่นเคย

“มันมีแผนการอะไรหรือเปล่า หรือว่าเจ้าหล่อนวางมากไม่มีอะไร จะทำ มันน่ายกพวกปล้นบ้านซะนั่น”

ฉันไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่อยากขัดคอ ก็ตอนนั้นฉันมีเพียงมดแดง คนเดียวเท่านั้นเป็นเพื่อนและเป็นเหมือนครอบครัว นอกจากมดแดงก็ ไม่มีใครอื่นที่จะมารักจริงใจสนใจใยดีฉันอีกแล้ว

บ้าหลวยเป็นน้องสาวของบ้าหลวย และเป็นญาติของ “เจ้าผีร้าย” พ่อเลี้ยงฉัน อุบัติเหตุทำให้แม่ตายตั้งแต่ฉันยังเล็ก และ “เจ้าผีร้าย” ต้องนอนเจ็บนานอยู่ในโรงพยาบาล

ย่าผ่อง แม่ของบ้าๆ พาฉันมาเลี้ยงดู

จำได้ว่ามันเคยมาทวงถามจะพาฉันกลับไป แต่ว่าย่าผ่องไม่ยอม จนทะเลาะกัน ฉันไม่ไช่หลานในสายเลือด ไม่เคยใกล้ชิดสนิทสนมมาก่อน แต่เพราะว่าย่าไม่มีหลานในไส้และถูกลูกๆ ทิ้งไว้คนเดียวที่บ้าน จึงรักหวงแหนฉัน และแม้ย่าไม่ได้ประคบประหงม ทะนุถนอมเอาใจ แต่ย่าก็รักหวังดีในแบบของย่า ทำให้ฉันรู้สึกว่าย่าเป็นที่พึ่งเดียวทั้ง ทางกายและทางใจ

ย่าตายจากไปเมื่อไม่นานมานี้เอง เหลือแต่บ้าทั้งสอง

พวกเธอรักฉันหรือเปล่า? ฉันไม่รู้ ฉันรักพวกเธอไหม? ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน

พวกเธอไม่พูดถึงแม่ พอถามก็ได้คำตอบว่า พวกเธอแทบจะไม่ รู้จักแม่ฉันเพราะแม่ไม่ไช่เมียคนแรกของนายบุญมี และอยู่กินกันโดย ไม่ได้แต่งงานแต่งงาน แต่พวกเธอก็ชอบนายบุญมีมากกว่าแม่ฉัน เพราะมันเป็นญาติที่เคยวิ่งเล่นด้วยกันในยามเป็นเด็ก พวกเธอไม่รู้ว่ มันเป็นผีร้าย ที่ชอบทรมานเมียและลูกเลี้ยงตัวเล็กๆ ในเวลาของมันเมา

ฉันจำแม่ไม่ใคร่ได้ จำได้แต่ว่าแม่เจ็บออดแอดและมักจะร้องไห้ ฉันยังถูกหลอกหลอนด้วยความรู้สึกเจ็บปวดเกลียดกลัวของตัวเองที่เกิดจาก พ่อเลี้ยง... จนบัดนี้ บางครั้งฉันยังผวาตื่นกลางดึกเพราะความหวาดกลัว

ที่ฝั่งลึกยากจะเยียวยา

เมื่อฉันยังเล็ก... มีหลายครั้งที่เขาคิดฉันนอนคว่ำกับพื้น แล้วจี้ด้วยบุหรี จนตอนนี้รอยแผลเป็นเกลื่อนหลัง เสียงกรีดร้องตามด้วยเสียงร่ำไห้ที่อื้ออึงเพราะพยายามกล้ำกลืนของเด็กน้อย ถูกกลบด้วยเสียงหัวเราะพอใจ

ฉันเคยมีพี่ชายคนหนึ่ง แต่เขาหนีหายไปตั้งแต่ฉันยังเล็ก ๆ

เขาคงรักฉัน... เพราะที่เขาทิ้งไว้ก็คือความรู้สึกรักและคิดถึงที่ฝังลึกอยู่ข้างใน และมันก็ตามหลอกหลอนให้รู้สึกว้าวุ่นเหวี่ยงเหว้า

ฉันยังจำได้ ถึงสร้อยคำปลอบใจที่เขาร้อง พลังเกี่ยวนิ้วก้อยดึงกันไปดึงกันมา เพื่อหลอกให้ฉันหยุดร้องไห้

“เกี่ยวก้อยกันก่อนแล้ว... นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้ ให้สัญญาใจจะไม่จากกัน นิ้วก้อยเกี่ยวรักสมครสมาน เราจะรักกันนานนานนาน”

ตอนนั้นถ้อยคำยาก ๆ ทำให้ฉันสนอกสนใจตั้งใจพูดตาม พี่ชายเองก็ยังเล็ก ไม่รู้ว่าเขาไปจดไปจำมาจากที่ไหน

ตอนนี้เขาคงโตแล้ว หรืออาจจะตายไปแล้ว.....

ฉันพบมดแดงเมื่อหลายปีก่อนเมื่อมาช่วยบำเพ็ญบุญของมดแดงเป็นสาวหล่อแกร่งกร้าว ไม่สวมกระโปรงและไม่เคยใช้เครื่องสำอาง เธอมาซื้อของที่ร้านบ่อย ๆ แล้วเราก็กลายมาเป็นเพื่อนกัน มดแดงเป็นลูกกำพร้าเหมือนฉัน เธออยู่กับพี่นิสาและผู้ชายที่เธอเรียกว่า “ไอ้แมงดา” ชื่อเถกิง เธอเกลียดผู้ชายคนนี้ แต่ก็ยังเกรงใจพี่นิสา

พี่นิสา เป็นสาวสวย ทำงานในไนท์คลับผู้ดีที่มีอาหารอร่อย มีการร้องเพลงและลีลาศ เธอเด่นรำได้ทุกจังหวะแล้วยังใจดีฝึกหัดให้ฉันด้วย ตอนฉันใกล้จะเรียนจบชั้นมัธยมปลาย แล้วไม่มีความหวังว่าจะได้เรียนต่อ เธอยังฝึกหัดให้ฉันอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ เธอพูดว่า

“แล้วจะได้ไปทำงานกับพี่ รูปร่างหน้าตาอย่างนี้รับรองว่ารุ่ง”

มดแดงไม่รังเกียจเมื่อฉันหัดเต้นรำกับพี่นิสา แต่ก็แข็งขืนไม่ยินยอมเวลาที่ฉันพยายามที่จะลากเธอมาด้วย “ไม่เอา อยู่ดีๆ ทำไม่ต้องลุกขึ้นทำท่าทางเหมือนคนเป็นโรคประสาท ฉันไม่เอาด้วยละ”

“หัดน่า หนุกดีออก”

“ไม่!”

พี่นิสาเองก็คอยกระซิบบอกฉันให้ชวนมดแดงมาหัดเต้นรำ เพราะหวังว่ามันจะช่วยให้เธออ่อนโยนลงบ้าง มดแดงแข็งกระด้างมาแต่ไหนแต่ไร เธอพร้อมจะตอบโต้คนที่มารุกรานอย่างรุนแรงไม่กลัวเกรง บางครั้งก็พาลเถกิงโดยไม่มีเหตุผล

เธอเป็นหนึ่งในที่สุดของเด็กเหลือขอ

พี่นิสารักเป็นห่วงมดแดงมากจึงเอาใจฉัน หวังให้เป็นเพื่อนของน้องสาว เธอต้อนรับฉันอย่างกับเป็นน้องสาวอีกคนหนึ่ง

“ถ้าไม่มีต๋อยต๋อง มดแดงคงแย่กว่านี้” เธอว่าอย่างนั้น

แต่ความรู้สึกที่สวนทางกันในเรื่องของพี่เถกิง ทำให้พี่น้องมีปัญหา กันเสมอ พอพี่เถกิงเข้าบ้าน มดแดงก็บูดบึ้ง ยิ่งเขาเข้ามาบ้านเบ๊ยนใกล้ ๆ ฉัน เธอก็ยิ่งอารมณ์เสีย

“มาหัดเต้นรำหรือ ต๋อยต๋อง เต้นเก่งหรือยัง เมื่อไหร่จะไปทำงานกับพี่นิสาเขาละ งานบริสุทธ์และรายได้ก็ดีด้วยนะ ยิ่งหน้าตาดี ๆ อย่างนี้รับรองว่าต้องได้ทิปมากๆ ทุกคืน”

ฉันเกรงใจพี่นิสา ก็เลยตอบเขาดี ๆ

“ยังไม่เก่งหรอกค่ะ คงต้องหัดอีกนาน”

“ไหน ลองมาเต้นกับพี่ต๋อย”

เขาเข้ามาจับต้อง มดแดงลุกพรวด สีหน้าบูดบึ้งฉูดฉาดฉันดี ๆ

“ไปกันเถอะ”

“อ้าว...จะรีบไปไหนกัน...” พี่เถกิง หัวเราะเก้อ ๆ ซ่อนความไม่พอใจไว้

ฉันลุกตามมดแดงทันที เพราะว่ามันเองก็อึดอัดใจในเวลาที่อยู่ใกล้ผู้ชายคนนี้ สีหน้าท่าที่เขาบอกอะไรบางอย่างที่ฉันไม่ชอบ

ฉันตามมาซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ ของมดแดง

“ไปไหนกันดี”

แล้วเราก็มายังบ้านในสวนเปลี่ยวลึกที่ถูกทิ้งให้รกร้าง บ้านริมน้ำที่แม่เธอคิดสั้น ปลิดชีวิตตัวเองทิ้งลูกเล็กๆ ไว้ข้างหลัง เธอเล่าอย่างคับแค้นใจว่าตอนนั้นเธอยังเป็นเด็กเล็กนิด ตื่นขึ้นมาก็พบว่าแม่ไม่ยอมตอบโต้แม้ลูกตัวน้อยจะพัวพันกอดปลายเท้าร้องไห้ ฉันไม่รู้ว่ามดแดงจำภาพนั้นได้จริงๆ หรือเปล่า แต่เธอก็พูดเสมอว่าเธอเกลียดแม่ที่ทิ้งภาพนั้นไว้ในความทรงจำของเธอ

แต่เธอก็พาฉันมาที่นี่หลายครั้ง “เมื่อก่อนเพื่อนๆ ฉันเคยมาโต้ป

ยากัน ที่นี้ไม่มีใครตามมาจับหรือ แต่ฉันห้ามพวกมันไม่ให้มาอีกแล้ว กลัวว่าตำรวจจะรู้ แล้วเธอกับฉันจะพลอยลำบากไปด้วย”

มดแดงคบหากับพวกขี้ยา แต่จะเกรงใจ เธอก็ไม่เคยลิ้มลอง และไม่เคยชักชวนฉันให้ทดลองด้วย ฉันเคยเห็นเพื่อนๆ ของเธอ ที่ตก เป็นทาสยาเมา พวกเขาย่ำพอมไม่มีเรี่ยวแรง ไร้สติและมีหนทางอนาคตที่มืดมัว ฉันได้ยินเป็นระยะว่าเพื่อนเธอตายบ้าง ถูกตำรวจ จับบ้าง ในเวลาที่ฤทธิ์ยาทำให้พวกเขาเสื่อมเสียความทุกข์.. เคลิบเคลิ้ม คิดไปว่าตัวเองมีความสุขนั้น ภาพที่ผู้อื่นเห็น กลับน่าสมเพช ไม่ใช่คนที่ มีสง่าราศรีที่ไหน และในเวลาที่เราเขากระหายอยากได้ยามาเสพแล้ว ไม่ได้สนใจ พวกเขาก็ไร้เหตุผลอารมณ์ร้าย กลายเป็นเปรต อสุรกายไป อย่างไม่น่าจะเป็น

ที่นี้ ที่บ้านร้างห่างจากผู้คนที่ถูกทิ้งให้เจียบเหงาวังเวงหลังนี้ มดแดงกลายเป็นคนอ่อนแอ นานๆ ทีก็จะซึ้งเครียดเมื่อพูดถึงแม่

ฉันรู้ทัน ถามว่า “เธอยังคิดถึงแม่ใช่ไหม”

เธอไม่ยอมรับ

“ถึงยังไงเธอก็ยังโชคดีที่รู้ว่าจะมาหาแม่ได้ที่นี้ แต่ฉันสิ ไม่รู้ว่าจะไปหาแม่ได้ที่ไหน ฉันก็คิดถึงแม่เหมือนกัน”

พอไม่มีอะไรทำ เราก็กะโดดน้ำว่ายเล่นกันตรงนั้นเอง กระแสน้ำ ค่อนข้างเชี่ยวแต่เราก็ไม่เคยกลัว “เกี้ยวก้อยกัน” เธอตะโกนยื่นแขน ออกมา เราตะโกนพร้อมๆ กัน

“นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้ ให้สัญญาใจจะไม่จากกัน

นิ้วก้อยเกี่ยวรักสมัคสมาน เราจะรักกัน นาน นาน นาน”

นี่เป็นเรื่องบันเทิงของฉันกับมดแดงซึ่งไม่ต้องซื้อหาด้วยเงินทอง ที่เราไม่มี

พอนางสาวบุงก็ชักชวนให้ว่ายน้ำ ทำไมฉันจะไม่ชอบ แต่ฉันจะ ว่ายน้ำกับพวกลูกเศรษฐีที่มักผลอตัวดูถูกคนจนได้ยังไง แล้วยิ่งแผ่นหลัง ของฉันเคลื่อนด้วยรอยแผลเป็นจากโดนบุหรี่จี้ ฉันยิ่งให้ใครเห็นไม่ได้ นอกจากมดแดง ซึ่งรู้เรื่องของฉันทุกอย่าง.....

“ฉันมาอยู่ที่นี้ทำไมกัน... ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี้.....”

ฉันวนเวียนถามตัวเอง... ไม่เคยมีที่ไหนเป็นที่ของฉันสักแห่ง... นับแต่พี่ชายหนีหายไปไม่มีใครคอยปลอบคอยเล่นด้วย ฉันก็รู้สึกเสมอ ว่าตัวเองเป็นส่วนเกินไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน

เพื่อนๆ ของบุงก็มองฉันด้วยสายตาคลางแคลงสงสัยไม่ไว้วางใจ พวกเขาไม่เหมือนบุงก็เลย เวลาอยู่กับบุงก็ ฉันพอใจและอบอุ่น ไม่ได้ รู้สึกสั่นไหวว่าตัวเองเป็นส่วนเกิน แต่ว่าตอนนี้ฉันรู้สึกขึ้นมาอีกแล้ว

ฉันเลยมาช่วยแม่ครัวล้างผักล้างปลาจัดเตรียมอาหารกลางวัน พ่อแม่ของบุงก็เป็นผู้ใหญ่ใจดี ทักทายต้อนรับเพื่อนๆ ของลูกและยัง พุดคุยกับฉันด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเป็นกันเอง ก่อนจะพากันขึ้นรถคันหรู ขับออกจากบ้านไป ฉันหวังว่าพวกเขาไม่ซ่อนอะไรไว้ภายใต้ท่าทีดีๆ นั้น ก็พวกผู้คนที่ฉันรู้จักไม่เห็นมีใครจริงจังสักคน

คุณแม่ของบุงก็หวังดีอยากให้ฉันเรียนหนังสือ ฉันสงสัยว่าทำไม... ในเมื่อฉันไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นอะไรด้วย ฉันจะเรียนหรือไม่เรียนก็ได้ ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกเขาสักหน่อย

แต่ว่าฉันก็อยากเรียน แม้ว่าที่ผ่านมาจะได้คะแนนไม่ดีนัก ฉันก็ฝันจะเรียนให้จบชั้นปริญญา แต่ที่ฉันไม่มีปัญญาจัดการกับ ค่าใช้จ่ายต่างๆ และบ้าง ก็พูดอย่างชัดเจนว่าไม่มีปัญญาจะออกเงินให้ ฉันเรียนต่อ

ใครคนหนึ่งมายืนยิ้มเผล่อยู่ที่ประตูห้องครัว...! ก่อนหน้านี้ ฉันเห็นร่างสูงๆ ทึบๆ บ่อยๆ ได้ยินเสียงเขาหัวเราะพุดคุยกับพ่อแม่ ฉันรู้ว่าเขาเป็นพี่ชายของบุงก็ เพราะเธอพูดถึงเขาด้วยความรักอยู่ หลายครั้ง ทำให้ฉันนึกถึงพี่ชายที่หายไปขึ้นวูบๆ

“.....ฉันก็เคยมีพี่ชาย.....”

ตอนนั้นฉันเผลอพูดออกมา บุงก็ยิ้มใสมองฉันอย่างใส่ใจ

“.....เคยมี แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนหรือ.....”

ฉันได้แต่นิ่ง ฉันไม่รู้และมักจะใจหายวูบๆ โหยหา ฉันปกป้อง ตัวเองด้วยการสร้างความโกรธขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล แสร้งบอกตัวเอง ว่าไม่สนใจอยากจะทำพี่ชายอยู่ที่ไหน เขาไม่ได้อยู่กับฉันนานแล้ว และที่ฉันคิดถึงเขา ก็เพราะว่า ฉันไม่มีใครอื่นจะคิดถึงเท่านั้นเอง

บุงก็ ต้องการจะดึงฉันเข้ากลุ่ม แต่ที่เพื่อนๆ ของเธอคงมีความคิด ที่แตกต่าง “...แล้วรู้จักกันดีแค่ไหน ทำให้เข้ามาถึงห้องนอน ประเดี๋ยวถ้าเค้าหยิบฉวยอะไรไปแล้วเธอจะรู้หรือเปล่า...” ฉันควรจะ เสียใจใหม่ที่พวกเขาพูดถึงฉันกันแบบนี้?

อย่าเลย... ทำไมจะต้องเสียใจ ทำไมจะต้องไปสนใจด้วย
แล้วฉันมาอยู่ที่นี้ทำไมกันเล่า ที่นี้ไม่ใช่ที่ของฉันสักหน่อย.....
ฉันวนเวียนถามตัวเอง ขณะที่พื้โน้มแม่ครวก็บ่นเจ้านายแว่วๆ ที่ขยัน
เรียกเพื่อนๆ มาบ้าน “ตั้งแต่ย้ายเข้าบ้านใหม่มานี้ มีงานเลี้ยงกันไม่หยุด
ประเดี๋ยวพ่อแม่ ประเดี๋ยวลูกชาย ประเดี๋ยวลูกสาว ใ้ฉันรีก็ทำงานๆ
อยู่คนเดียว ประเดี๋ยวเถอะ จะหยุดงานประท้วงซะเลย... ฯลฯ...”
ฉันไม่ได้ตอบอะไร มัวแต่รู้สึกต่ำต้อยเจ็บเหงา บอกตัวเองว่า ถ้ารู้
อย่างนี้ ไม่มาก็ดีละ ไปว้ายน้ำกับมดแดงดีกว่า

พี่ชายของบุงก็มายืนยิ้มแปลที่ประตู ฉันหันไปเห็นแล้วก็เกือบสะดุ้ง
ถ้าขวัญอ่อนอีกนิด ฉันคงสะดุ้งให้เขาหัวเราะเยาะแล้ว

เขาหัวเราะออกมา แต่ว่าไม่ได้เยาะหยัน เป็นหัวเราะแบบ
เป็นมิตรระคนเอ็นดู... เป็นเสียงหัวเราะที่ทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่น ทำทาง
เขาไม่เหมือนป้อม หรือเพื่อนๆ เกเรของมดแดงที่ฉันรู้จัก ไม่เหมือน
พี่เขยของมดแดง หรือนายสมชิตสามีของป้าเหลย ไม่เหมือนใครๆ
ทั้งนั้น

ก็เขาเป็นพี่ชายของบุงก็ก็ยอมจะทำให้ผู้คนรู้สึกดีเป็นธรรมดา.....
คนบ้านนี้ทำไมถึงดีกันทั้งนั้นนะ บุงก็ พี่ชาย และคุณพ่อคุณแม่
นี่เองกระมังที่ป้าๆ มักพูดว่ารากเหง้าเหล่ากอที่ดีก็ยอมจะให้ลำต้นดอกผล
ที่ดี

แล้วฉันล่ะ เป็นดอกเป็นผลของรากเหง้า ของเหล่ากอที่ดีหรือเปล่า
ทำไมป้าๆ จึงชอบพูดนกว่าฉันไม่ใช่รากใช้กอเดียวกันกับป้าๆ หรือว่า
แม่ของฉันไม่ใช่คนดี...?

“หวัดดี... ชื่อต้อยตั้งใช้ใหม่”

ฉันไม่ได้ตอบในทันที ไม่รู้ว่ารอะไรว่าจะหลุดคำว่า
“ใช่”

“ทำงานอยู่ที่ร้านปากซอยนี้หรือ แล้วทำไมพี่ไม่เคยเห็นเลย”

เขาเดินเข้ามาใกล้ด้วยใบหน้าระบวยิ้ม หน้าตาเขาดูสะอาด
สะอาดดีจัง ได้ยินเสียงแม่ครวก็เมื่อกี้นี้จินทาเจ้านาย ตอนนี้เสียงใส
คุยแจ้วๆ อีกฝ่ายหัวเราะรื่น ตอรับนั่นนี่

“แล้วนี่ทำกับข้าวอะไรหรือ” พี่กระบุงหันมาถาม พี่แม่ครวก็
แจ้วๆ ตอบแทน ส่วนฉันได้แต่มองเขียงที่กำลังหันผัดอย่างอึดอัดใจ
คิดว่าเมื่อไหร่เขาจะไปสักที เพื่อฉันจะได้หายใจสะดวกตามเดิม

“คุณแม่บอกว่าเราจบมอปลายแต่ไม่เรียนต่อ ทำไม่อย่างนั้นล่ะ”

คำถามนี้มีคำตอบยาวๆ รออยู่ แล้วฉันจะตอบสั้นๆ ยังไง มันถึง
จะเข้าใจได้ง่าย ฉันก็เลยไม่ตอบตื้อๆ

“ถ้าเรียนได้ก็น่าจะเรียนนะ สมัยนี้ต้องเรียนให้มากๆ ไม่อย่างนั้น
จะทำงานดีๆ ได้ยังงั้นคนแย่งงานกันจะตาย ทำทางเราก็คูณฉลาดดี...
ถ้ามีสติปัญญาเรียนได้ก็น่าจะเรียน” เขาพูดยิ้มๆ อย่างหวังดี ทำให้
ฉันยิ่งปลื้ม

แล้วบุงก็กับเพื่อนๆ ก็แต่งชุดว้ายน้ำมาเรียก พี่ชายรีบเดินเสียง
ออกไป ฉันได้ยินเสียงเขาพูดเจือหัวเราะตอบโต้ เขาคงอายุที่จะให้
สาวๆ ลูกผู้ดีมีเงินเห็นว่าเขากำลังพูดคุยอยู่กับคนไม่มีหัวนอนปลายเท้า

บุงก็ชวนให้ฉันว้ายน้ำด้วย แล้วฉันจะตอบรับได้ยังงั้น... พอหัน
ไปก็เห็นใบหน้ายิ้มๆ สายตาอบอุ่นของคนตัวสูงมองอยู่ อย่างสนับสนุน
รอคอย เขาอยากให้ฉันว้ายน้ำด้วยจริงๆ หรือ?

แต่ถ้อยคำหยอกเย้าอย่างหวังดีไม่ได้ตั้งใจของ ดลใจ กระทบถูก
จุดตำโนใจฉัน และคำดูถูกดูแคลนของถมทอง ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกขุ่นมัว

“ฉันเอาชุดมาเผื่อ มันเป็นทิวพีช เปิดพุงเหมือนแบบนี้แหละ
ใส่ได้ไหม ต้อยตั้ง”

“หรือว่าจะเอาโสร่ง ขอยืมพื้โน้มก็ได้นะ”

ฉันเลยตอบขวางๆ พาลกับบุงก็ “ไม่เอา ฉันไม่ได้มาเพื่อว้ายน้ำ
ฉันมาทำงานจำได้ไหม ถ้าไม่มีงานให้ทำแล้ว ฉันก็จะกลับละ”

บุงก็หน้าเสียล่าถอย ทิ้งให้ฉันรู้สึกผิด

ขณะที่ทำงาน โดยที่พื้โน้มแม่ครวจินทาเจ้านายอยู่ข้างๆ ฉันก็
ได้ยินเสียงพวกสาวๆ ลูกผู้ดีพูดคุยหัวเราะกรีดกราดสลับด้วยเสียงหัวว
ทุ้มๆ ของคนที่พื้ชายดังแว่ว เล่นแกลังกันบ้างว้ายน้ำแข่งกันบ้าง
ขณะที่คนที่เหลือก็ส่งเสียงเชียร์ครึกครื้น

ฉันรู้สึกแคว้งคว้าง

“ฉันมาอยู่ที่นี้ทำไมกัน... ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี่.....”